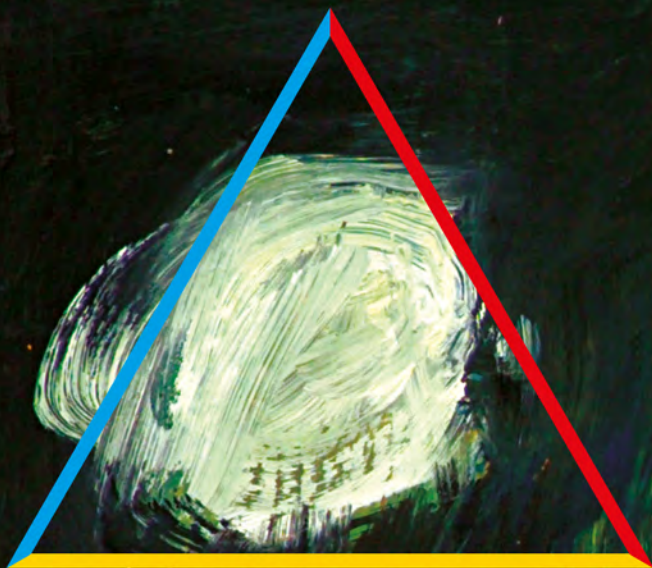

EEN LEIDRAAD VOOR PRAKTISCHE MYSTIEK

Meester Eckeharts weg tot kosmisch bewustzijn

door K.O. Schmidt

Meester Eckeharts weg tot kosmisch bewustzijn

COLOFON

Boekverzorging Ton Sampiemon design

Letter Garamond

Papier 90 grams munken

ISBN 9789067323871

© Rozenkruis pers, Haarlem

Eerste druk, 2001

Vierde druk, 2024

Rozenkruis pers

Bakenessergracht 1-5

2011 JS Haarlem

(023) 5323852

info@rozenkruispers.com

www.rozenkruispers.com

Meester Eckeharts weg tot kosmisch bewustzijn

EEN LEIDRAAD VOOR PRAKTISCHE MYSTIEK

door K.O. Schmidt

Oorspronkelijke titel:

Meister Eckeharts Weg zum kosmischen Bewußtsein.

Ein Brevier praktischer Mystik. München 1969.

Vertaling: B. Klijnveld

Inhoud

Woord vooraf van de uitgever		7
Kosmisch bewustzijn		9
Eckeharts weg tot zelf-bewustwording		25
Kosmische religie		31
De treden van de weg – de tien treden		41
Eerste trede	de ware levenshouding	47
Eerste opgaaf	gerechtigheid	50
Tweede opgaaf	zelftucht	55
Derde opgaaf	gelijkmoedigheid	59
Vierde opgaaf	aanvaarding	62
Tweede trede	de ware verinnerlijking	69
Eerste opgaaf	‘niet-zijn’	78
Tweede opgaaf	stilzijn	83
Derde trede	de ware concentratie	87
Vierde trede	de ware beschouwing	95
Vijfde trede	de ware verzonkenheid	101
Zesde trede	de ware overgave	107
Eerste opgaaf	bevrijding van het Zelf	113
Tweede opgaaf	wegschenken van het Zelf	118
Zevende trede	de ware verlichting	127
Achtste trede	het ware schouwen van het Al	141
Negende trede	de ware eenwording	151
Tiende trede	de ware Al-onmiddellijkheid	165

Woord vooraf van de uitgever

De Rozenkruis pers is verheugd met deze vertaling het gedachtengoed van de grote Duitse mysticus Eckehart aan haar fonds te kunnen toevoegen. De uitgeverij stelt zich ten doel om, naast de boeken van de moderne gnostici J. van Rijckenborgh en Catharose de Petri, ook verwante gnostieke literatuur te brengen, waartoe het werk van Eckehart zeker gerekend kan worden. Ook hij predikte de principiële goddelijkheid van de mens, de mogelijkheid tot Godgeboorte in de ziel en het hoge doel van de menselijke schepping, de vereniging van ziel en geest.

Eckehart heeft dan ook het lot gedeeld van vele gnostici voor en na hem: verkettering door de gevestigde kerk. Maar de magische kracht die in de Middeleeuwen van zijn werk uitging, is als een zuivere oertoon blijven vibreren, zeven eeuwen lang. En in onze tijd, waarin de mens meer dan ooit vraagt naar de diepere zin van het bestaan, is zijn werk weer net zo levend als toen hij rond 1300 zijn studenten in Parijs en Keulen inspireerde, en het volk massaal naar zijn preken kwam luisteren, ook al was dat niet zonder gevaar.

Het begrip mystiek kan worden omschreven als een heilig verlangen van de ziel om te reiken naar, en aangeraakt te worden door het absolute, het Licht, God. De getuigenissen van mystici brengen ons in de eerste plaats bij inkeer, bezinning, meditatie en contemplatie. Toch is in de universele mystiek van Eckehart dit alles alleen vóórwaarde. Het gaat hem om de zuivere daad, om een pure, bevrijdende levenshouding op basis van een nieuwgeboren ziel.

K.O. Schmidt komt de verdienste toe dat hij de vele citaten van Eckehart overzichtelijk heeft geordend en helder toegelicht. De lezer kan aan deze 'leidraad' dan ook een grote steun ontleen. Bij de vertaling tenslotte, is getracht recht te doen aan het verheven niveau van beschouwing, van zowel Schmidt als Eckehart.

Rozenkruis pers

Kosmisch bewustzijn

Bewustzijn noemen wij die grondvorm van geestelijk leven waarin wij, al nadenkend en oordelend, ons niet alleen bewust zijn van het voorwerp, de inhoud en het proces van onze beleving, doch gelijktijdig ook van onszelf.

Alle *bewustzijnsprocessen* blijken, onafhankelijk van hun verschillende gradaties van helderheid – van ‘halfbewust’ meer gevoels- en instinctmatig waarnemen en reageren tot en met ‘volledig bewuste’ tegenwoordigheid van geest en wakker-zijn – bestuurd te worden door het ik, afhankelijk van de zintuigen, gebonden aan ruimte en tijd.

Tegenwoordig weten wij dat deze definitie niet voldoende is, dat het geestelijk leven en bewust-zijn van de mens in werkelijkheid boven de gebondenheid aan ik, zintuigen, ruimte en tijd uitgaan.

De Amerikaanse parapsycholoog prof. J.B. Rhine en zijn medewerkers van de Duke-universiteit hebben aan de hand van een reeks onderzoeken, die zich over twintig jaren uitstreckte, vastgesteld dat er een buitenzintuiglijke waarneming bestaat en dat een mens ook zonder behulp van zintuiglijke organen deel kan hebben aan het denken, gevoelen, weten en beleven van derden, en zich over verre afstanden met anderen langs telepathische weg kan onderhouden.

De uitkomsten van deze en vele soortgelijke proefnemingen en van andere diepte-psychologische waarnemingen, hebben aangetoond dat de mens te vergelijken is met een ijsberg: zoals bij een ijsberg het grootste deel zich onzichtbaar onder het wateroppervlak bevindt, blijft het grootste deel van de mens in de regel niet-waarneembaar onder de drempel van het bewustzijn.

De diepte-psychologie heeft een deel van de ‘onderbewuste’ lagen van de mens ontsloten, maar zij is er niet in geslaagd de aller diepste diepten van het menselijk wezen en zijn bewustzijn te doorgronden. En toch zijn deze diepste diepten van het bewustzijn geen onbekend gebied: sedert duizenden jaren zijn geestelijke pioniers steeds opnieuw tot diep in deze

rijken doorgedrongen en hebben ons daarover opvallend gelijkkluidende berichten doorgegeven.

Ik heb het hier over de *mystici* die het vermogen der buitenzintuiglijke, bovenbewuste waarneming hebben ontwikkeld in een voor de gewone mens onvoorstelbare mate, en in de ‘innerlijke werelden’ evenzeer thuis zijn als de ‘waak-bewuste’ gewone mens in de uiterlijke wereld. Wat de mystici gelijkkluidend meedelen over de innerlijke mens is, eigentijds uitgedrukt, het volgende:

Indien wij de vergelijking van mensen en ijsbergen aanhouden, dan komt het zichtbare deel van de ijsberg bij de mens overeen met het lichamelijke en waak-bewustzijn. Hier – in de wereld van het ik is de ene mens van de andere mens gescheiden. Maar onder de bewustzijnsdrempel, op het vlak van het on- en onderbewuste, komen de afzonderlijke ‘ijsbergen’ reeds nader tot elkaar; en nog dieper – op het vlak van het overbewustzijn – raken zij elkaar in denken en wezen. Nog dieper – op het vlak van het Al- of kosmische bewustzijn – zijn zij innig met elkaar verbonden en op grond van hun wezen – in het centrale gebied van het God-bewustzijn – zijn zij allen één. Vandaar de uitspraak: ‘Alles is eeuwig, innerlijk verwant en vereend.’

Nu is het van doorslaggevend belang dat het – zoals de mystici eenstemmig verklaren – *voor iedereen mogelijk is, op de weg naar het innerlijk*, door volhardende, herhaalde bezinning op het zelf en verzonkenheid in het zelf, in meditatie en contemplatie, *steeds dieper in de innerlijkste lagen van zijn bewustzijn en wezen door te dringen* waarbij zich tevens de overeenkomstige bewustzijnslagen van al zijn medeschepselen voor hem ontsluiten.

De *weg* daarheen is door de mystici in alle etappen gedetailleerd beschreven, zodat de zoeker hier niet kan verdwalen. En zo zijn ook de *herkenningstekens* bekend, die de treden of fasen van het innerlijk ontwaken stuk voor stuk aangeven.

Door deze berichten van duizenden mystici uit alle delen der aarde en van alle tijden weten wij voorts, *dat de mensheid zich bevindt in een proces van steeds verder voortschrijdend innerlijk ontwaken en rijpen*,

Eckeharts weg tot zelf-bewustwording

Er zal wel nauwelijks een denkende mens te vinden zijn, die dat, wat onvergankelijk, van kosmische afkomst en goddelijk in hem is, niet zou willen leren kennen, zodra hij verneemt dat er een mogelijkheid bestaat die kennis te verkrijgen, en dat deze speurtocht naar het zelf en het Al duizendmaal spannender is dan het zoeken naar een schat.

Want bij het laatste vindt men in de regel niets, en slechts zelden iets dat een tijdlang gelukkig maakt, tot de vergankelijkheid van het gevondene merkbaar wordt. Bij de speurtocht naar het zelf daarentegen, vinden wij in ieder geval *alles*: ons in-eigen zelf dat ons midden in de eindigheid van ons bestaan opheft tot de onvergankelijke regionen van het eeuwig Zijnde.

Eckehart heeft dit hoge doel bereikt! En hij heeft aangetoond dat de weg tot het eeuwige niet, zoals bij het schatgraven in een avonturenroman, een reis naar het onbekende is, doch een thuiskomen in het middelpunt van ons eigen wezen, in het zekerste dus wat maar bestaat: in zijn *rijk der werkelijkheid*, het rijk waaruit wij afkomstig zijn en waarin wij nu en altijd onlosmakelijk geworteld zijn!

Daarbij verwacht Eckehart geen geloven-op-gezag van ons, maar een zelfstandig beproeven van zijn weg en een eigen leren kennen van de Waarheid. Hij appelleert noch aan onze zelfzucht noch aan onze levensangst, doch alleen aan onze zucht naar vrijheid en aan het verlangen van onze ziel naar het eeuwige achter al het vergankelijke. Van hem geldt, wat hij zelf eens zei over een grote geest uit het verleden: ‘Hij werd verlicht door de heilige geest der waarheid en beschrijft ons met absolute eerlijkheid alleen dat, wat hij zelf als waarheid heeft erkend.’

Eckeharts weg tot zelf-bewustwording is de weg tot hét leven – tot het eeuwige leven binnen de tijdelijkheid. Daarom is Eckeharts taal zo levensecht en niet mis te verstaan. Wie in vage termen spreekt,

verklaart niet eerlijk; daarom sprak hij klare taal en verklaarde hij ronduit, wat de geest des levens hem aan inzichten schonk. Voor ons zijn zijn woorden als een winterzonnewende voor de ziel: het ogenblik waarop wij er met ons gehele hart mee in aanraking komen, is het ogenblik waarop wij de weg betreden die voert naar het Licht.

Drie wegen

Drie wegen, zo leert ons Meester Eckehart, staan er open voor hem, die zichzelf wil herkennen en boven zichzelf uit God wil bereiken.

- *De eerste is: langs zeer vele omwegen en met een verterend verlangen in al het geschapene God zoeken.*
- *De tweede is een weg zonder keus en zonder aanwijzingen, vrij en toch gebonden: namelijk verheven en hemelhoog in vervoering te zijn boven ons ik en alle dingen, zonder inzet van de wil en zonder ‘gesneden beelden’. Maar zij voert pas tot de buitenste cirkel der eeuwigheid, nog niet in de eenheid zelve.*
- *De derde weg heet ‘weg’ – en is toch een in-zichzelve-blijven, namelijk zonder bemiddeling God zien in de eigen wezenheid. Dat is het doel waar de geest, volkomen stil en zichzelf bewust geworden, opgenomen wordt in de zo vurig verbeide eeuwigheid.*

De derde weg gaat boven de eerste twee uit, en het is juist deze weg, die Eckehart ons leert te gaan.

Is het, zal menigeen vragen, eigenlijk wel mogelijk, om *op eigen kracht de ketenen die ons aan de zintuigen binden, af te schudden en ons, midden in het leven staande, op te werken tot het inzicht dat wij één zijn met het oneindige?* Of blijft dit een geschenk van het eeuwige aan enkele uitverkorenen?

Op deze vraag antwoordt Eckehart dat het voor iedereen mogelijk is tot de volkomen vrijheid zonder ketenen, de vrijheid van het eeuwig Zijnde op te stijgen. Het spreekt vanzelf dat deze eenwording een zichzelf wegschenken van het eeuwige is – maar dit geschenk ontvangt iedereen die zich met geheel zijn wil en met geheel zijn wezen aan het eeuwige overgeeft.

De treden van de weg

De tien treden

Inleiding

Meester Eckeharts weg tot het ontwaken van het zelf en tot het kosmische bewustzijn is de weg, het pad van iedere lichtzoeker die, in plaats van naar verre einders te dwalen, zijn schreden naar binnen richt. Aan het begin van dat pad staat de belofte gegrift: *Iedere ziel bereikt langs dit pad het punt waar hunkering tot ontwaken wordt, ontwaken tot leven en leven tot beleven en scheppend zijn: het één-zijn met de Eeuwige!*

Hoe verder wij op dit pad voortgaan, des te meer wordt ons hart het Al gewaar, des te machtiger stroomt de bron van innerlijke kracht. Zodra wij het pad betreden als zoeker, zijn wij tezelfder tijd een door God gezochte; en wanneer wij aan het einde van het pad de volle wasdom van de eenheid bereiken, weten wij dat er niet langer twee tegenovergestelden zijn, die elkaar zochten en vonden, doch dat er nog maar één is: vinder en zoeker tegelijk.

Alles wat er over deze weg tot voleinding kan worden gezegd, is door Eckehart uitgesproken. Zijn aanwijzingen volgen betekent: gehoorzamen aan het heimwee in ons hart naar het vaderland, en aldus de harmonie met het eeuwige bereiken.

Indien wij dus niet slechts een vluchtige indruk van de werkelijkheid willen verkrijgen, maar in haar en uit haar willen *leven*, indien wij in ons huidige bestaan het hoge doel willen bereiken waar alles wat leeft naar streeft, dan komt het er op aan moedig de treden van voortschrijdende werkelijkheids-bewustheid te bestijgen, die ons door Eckehart worden gewezen. Is de eerste schrede eenmaal gezet, dan werkt alles wat er geschiedt samen, om ons ertoe te brengen onversaagd verder te gaan, totdat het één-zijn met de Ene is bereikt.

De tien treden

De weg tot het kosmische bewustzijn waarlangs Eckehart ons leidt, telt tien treden, tien op elkaar volgende rijpingsstadia van de ziel, waarbij de stadia steeds weer onmerkbaar in elkaar overgaan, maar dankzij de aanwijzingen van Eckehart duidelijk als treden van het pad herkenbaar blijven.

De zoeker doorloopt successievelijk de volgende stadia: ware levenshouding, ware verinnerlijking, ware concentratie, ware beschouwing, ware verzonkenheid. – Deze vijf treden vormen het pad tot *innerlijke eenheid* – Ware overgave, ware verlichting, ware schouwen van God, ware eenwording, ware onmiddellijkheid Gods. – Deze vijf treden vormen het pad tot *de eenheid met het Al*.

Iedere ‘trede’ van het pad is een ‘trede’ van toenemende bewustzijnsverruiming, die een steeds hogere graad van volkomenheid bereikt, totdat ons ik-bewustzijn met het Al-bewustzijn wezenseen is geworden. De indeling in tien graden is slechts een hulpmiddel; ze is geen dogma, of belemmering, maar alleen een vergemakkelijking van het pad. Het nut van deze indeling blijkt uit het feit dat al degenen die evenals Eckehart het kosmische bewustzijn bereikten, in hun berichten over deze stadia van de zelf-bewustwording, overeenkomsten vertonen met de aanwijzingen van Eckehart.

Iedere hogere trede is het resultaat van de voorgaande. Wij hoeven dus niets bijzonders te ondernemen om van de ene trede naar de andere op te klimmen; zodra de opgaven van een trede zijn vervuld, bereiken wij de volgende.

De tijd die ieder voor het doorlopen van een stadium nodig heeft, hangt af van de zielerijpheid en de sterkte van de hunkering naar het Al. Hiervan hangt bovendien af op welke trede men zijn beklimming begint, want menigeen is al ‘op het pad’ en kan verder gaan vanaf de trede die overeenkomt met de graad van zijn innerlijk ontwaakt-zijn: zo één weet bij het overzien van het pad direct welke treden hem reeds vertrouwd zijn en niet nog eens doorlopen behoeven te worden.

De ‘lengte’ van het pad

Wanneer wij hier voor de ‘gang naar het diepste zelf’ het beeld van

een ‘weg’ gebruiken, betekent dat niet dat het pad naar het oneindige een langdurige tocht vereist. Het betreft geen expeditie naar verre gebieden van het Al, doch een zich realiseren dat er een bestaansvorm is, die zowel in het allerdiepste diep van ons zelf, als in het hart van het universum existeert.

Naar de tijd gemeten mag de weg tot God een geheel leven beslaan of slechts een ogenblik, ruimtelijk gezien is zij korter dan welke weg ook in de uiterlijke wereld, want zij voert ons tot in de allernaaste nabijheid, binnenwaarts, door ons eigen hart tot ons zelf en door ons zelf tot het Al-zelf. Iedere schrede in de eigen ziel is een schrede tot de realisatie van de werkelijkheid en werkzaamheid Gods in ons, en tot de zekerheid dat ziele-oergrond en wereld-oergrond één zijn. Doch gelijktijdig voert ons pad toch ook midden door het leven van alledag tot in de diepte des levens – ter verandering en verwezenlijking van ons bestaan.

De geest des levens is ons nader dan wij onszelf zijn. En juist de groeiende bewustwording van deze waarheid is het ‘pad’. Wat in onze beeldspraak een *pelgrimage* lijkt, is in feite een *verandering* en *zelfverandering*. Het gaat dus niet om een uiterlijk zoeken, maar om een innerlijk gewaar-, veranderd- en levend- worden, om het vervullen van de eis ‘Wordt die ge zijt!’

Daarom moeten *wij zelf* de weg zijn en in een steeds verder gaande verandering van een ik-gerichte mens tot een Al-gerichte mens worden. Aan het einde van het pad is de oude mens veranderd in een nieuwe mens.

Wij kunnen dit proces van verandering ook aanduiden als een *innerlijke arbeid*, daar zij een niet aflatende volharding van de wil van de geest, alsmede een ononderbroken activiteit en positieve zielehouding vereist, en dus wel heel ver verwijderd is van passiviteit en quiëtisme. Deze innerlijke arbeid bestaat in drie delen en omvat als de eerste vier treden van het pad de etappe der verinnerlijking, als de vijfde tot de zevende trede die der vergeestelijking en als de laatste drie treden die der vergoddelijking. De eerste etappe kunnen wij ook omschrijven als die der loutering, de tweede als die der verlichting in de ruimste zin, en de derde als die der vereniging.

Innerlijke wasdom

Doel van de innerlijke arbeid is de bevordering van die ontwikkeling, rijping en voleinding der ziel, die met de ware levenshouding begint en omhoog voert tot de onmiddelijkheid van het Al. Het betreft een organische wasdom van de ziel: van trede tot trede ontwaken sterkere krachten in haar, nieuwe talenten en kennis, nieuwe inzichten in de werkelijkheid en in het mysterie van haar verbonden-zijn met de wereld, het leven en de geest des levens.

Door deze weg-naar-binnen te gaan, bespoedigen wij, binnen het kader van het herstel en het mogelijke, dit groei- en rijpingsproces dat bij de meeste eenzijdig op het uiterlijke gerichte mensen vertraagd is en dikwijls jaren achtereen stilstaat.

Wanneer wij ervan uitgaan dat het leven dat onze voortschrijdende zelfverwerkelijking wil, ons weerstanden en noden in de weg legt opdat wij door deze innerlijk groeien, zodat hetgeen wij als 'nood' ondergaan, in waarheid een *dringende roep tot zelf-bezinning*, en daardoor een keren van onze nood betekent, dan maken wij, door uit eigen vrije wil de weg-naar-binnen te betreden, in hoge mate *onnodig* dat het leven ons smartelijke schokken bezorgt. Want die schokken zijn nodig, opdat wij innerlijk in beweging blijven en rijp worden voor het pad tot voleinding. Doen wij uit onszelf wat de meerderheid slechts onder dwang doet, gaan wij zelf op zoek naar de weg die ons thuisbrengt bij de geest des levens, dan behoeft deze ons niet langer tot zoeken op te drijven.

Nu is het echter niet zo dat de Al-eenheid alleen door eigen inspanning bereikt kan worden. Wij kunnen er ons alleen maar voor gereedmaken. De eenwording geschiedt dan als gevolg van de toeneiging van het Eeuwige, van het Al-zelf, tot datgene wat tot zijn wezen behoort. Doch dit geschenk wordt ons absoluut gegeven, zodra wij bereid zijn!

Maar altijd en overal waar de innerlijke zon opgaat, de terugkeer van het innerlijke licht ervaren wordt en de bewuste hereniging met de geest des levens volbracht, daar begint een nieuw kosmisch jaar voor de ziel.

Vanaf dat moment treedt de zekerheid omtrent God, die in iedere ziel als onvervreemdbaar erfgoed sluimert, in de plaats van slechts veronderstellen en menen. En in dezelfde mate wordt ook het uiterlijke leven lichter, zinvoller en rijker aan gevoel en verantwoordelijkheid. En dáárom rijker aan gevoel, omdat wij nu weten dat ons geluk en onze toekomst alleen van onszelf afhangen en volgens onze wil gestalte aannemen, indien wij de geest des levens als bondgenoot aanvaarden. En laat nu Meester Eckehart tot ons spreken, en de weg voor ons zichtbaar maken waarlangs iedereen het hoge doel der zelfverwerkelijking en Al-eenheid bereikt.

Eerste trede: De ware levenshouding

Wanneer er sprake is van een ware levenshouding, als eerste en voor-
naamste opgaaf op onze weg tot het kosmische bewustzijn, moet eerst
nog gezegd worden waarom wij leven. Luisteren wij naar Meester
Eckehart:*

*‘Niets is zo begerenswaard als: Leven! Een mens wil leven, al is zijn
leven nog zo zwaar en vol zorgen. Waarom eet en slaapt ge? Om te
leven. Waarom streeft ge naar bezit en roem? Dat weet ge zeer precies.
Maar – waarom leeft ge? Om te leven.*

*Zo begerenswaard is het leven op zichzelf alleen al, dat men het om
zijn zelfs wil begeert. Zelfs het leven van hen die in de hel leven, is
onmiddellijk uit God. Daarom willen zij leven.*

*Wat is dus mijn leven? Gods wezen, dat is mijn leven. Maar als mijn
leven Gods eigen wezen is, dan moet wat God is, van mij zijn, en Gods
bestaan mijn bestaan uitmaken, en niet anders.’*

Met deze verhevenste vorm van aanvaarding die het leven ten deel kan
vallen, is het doel van de ware levenshouding geschetst: het gaat er om
ons Zelf te reinigen en te louteren van alles wat de eenwording met de
Eeuwige in de weg staat.

Tot nu toe hebben wij verkeerd gedacht en de wereld zo gezien als
onze onverlichte zinnen ons die toonden. Van nu af aan willen wij
onze zinnen openen, opdat wij het geestelijke van de wereld en de
goddelijkheid van het leven gewaarworden en het oneindige in het
eindige herkennen.

Zijn wij tot nu toe ooit werkelijk gelukkig geweest? Was ieder geluk
dat ons doorstroomde niet vergankelijk – een voorbijgaande roes?
Welnu, op de weg tot het kosmische bewustzijn zullen wij groeien naar

* Alle hierna volgende cursief gedrukte citaten zonder nadere
bronvermelding, zijn teksten van Meester Eckehart.

een onvergelykelyk hogere levensvorm en gelukservaringen beleven die blijvend zijn. Midden in het leven van alledag wordt dit geluk ons deel, want het pad tot de voleinding begint met het meester worden over het uiterlijke leven; zonder dat kan niemand meester worden over het innerlijke leven.

'Er zijn er maar al te weinig, die reeds voor het schouwen van God geschikt zijn; en nog minder zijn er die hier op aarde werkelijk het schouwende leven bezitten. Velen beginnen eraan – en volbrengen het niet. Dat komt doordat zij het werkzame leven niet voldoende beoefend hebben. Wie hoog wil bouwen, moet eerst een sterk fundament leggen.'

Het eeuwige en het dagelijkse leven

Wij moeten onze blik bewust op het hier richten, want ook ons hoogste doel, de eenwording met het Al, ligt hier, en kan door iedereen *hier* en *nu* worden bereikt. De juiste levenshouding is niet een gericht zijn op 'gene zijde', maar is een innerlijke gerichtheid van ons denken en doen.

Alleen indien het nieuwe leven midden in het alledaagse bestaan begint, blijft het ons na de dood behouden. Het eeuwige wil niet gedroomd worden, of als een ongewisse toekomst begeerd, maar wil nu herkend, begrepen en verwerkelijkt worden!

De wereld der verschijnselen is voor onze voleinding even essentieel en nodig als de wereld van de geest. In de grond zijn de twee werelden één, het 'Rijk Gods' in zijn gewaad en in zijn wezen. Daarom is hier, in het dagelijks bestaan, de plaats waar wij onze eenheid met de Eeuwige bewust moeten worden.

'Midden in de dingen moet de mens God grijpen en zijn hart eraan wennen Hem te allen tijde als een tegenwoordige te bezitten in zijn gemoed, in zijn denken en in zijn willen. Sla erop acht hoe gij u op uw God bezint, wanneer gij in uw binnenkamer zijt. Houd diezelfde gemoedstoestand vast en draag haar met u mee in het gewoel van alledag, en behoed haar ook tijdens de arbeid. Indien gij aldus voor een altijd gelijke God-gerichte

‘Ons verlangen naar het eeuwige is in waarheid het verlangen van het eeuwige naar ons. De zoeker naar God is tevens een door God gezochte.’

Meester Eckehart

Meer dan ooit vraagt de mens in deze tijd naar de diepere zin van het leven. De grote Duitse mysticus meester Eckehart (1260-1328) staat dan ook na zeven eeuwen opnieuw in de belangstelling. Zijn religio overstijgt alle confessies.

Hij was bekend met de religieuze en filosofische leringen van het Westen, van Griekenland en van Egypte, van het Nabije Oosten en het verre Azië – hij stond bovenop de berg en wist dat alle wegen uit de dalen op de top samenkomen.

Thans erkennen wij dat Eckehart, die het peilloze doortastte, de grootste verkondiger in het Westen was van een universele, kosmische religie.

In dit boek neem de befaamde auteur K.O. Schmidt ons mee op Eckeharts weg tot kosmisch bewustzijn. Hij toont hoe deze innerlijke arbeid in drie fasen te onderscheiden is, met in totaal tien treden.

De eerste vier treden vormen de fase van verinnerlijking of loutering, de drie volgende treden de fase van vergeestelijking of verlichting, en de laatste drie treden de vergoddelijking of vereniging met het goddelijke.

Een bron van inspiratie voor de lezer die het besef heeft gekregen dat zijn meest innerlijke wezen goddelijk is, en die zijn leven daarop wil afstemmen.

Rozenkruis pers
uitgeverij voor levende spiritualiteit

ISBN 978-90-6732-387-1

9 789067 323871 >